

1 December 2017

Kärleken tar risker

”Julkonsert” står det i min almanacka den 15 december. Det går nästan inflation i sådana. Jag ser ändå fram emot den enda som jag varje år brukar bevista. En av Västsveriges största julkonserter, i en evenemangshall i Vårgårda. Det brukar vara fullsatt, vilket innebär ungefär 1500 personer. Nästan allt görs av lekmän och det är hög klass på sångare, musiker och dansare. Tio församlingar är arrangörer och ärendet är ett enda: ”Go, tell it on the mountain that Jesus Christ is born”. Min uppgift i sammanhanget är att ge ett ord på vägen mellan sångerna, ungefär 4 gånger 3 minuter. Det är mörkt i hallen på åskådarplats. Alla är där och i skydd av mörkret kan man smyga med sin längtan. Jag har förstått det under de 15 år jag har hörsammat kallelsen att ge evangelium i detta sammanhang. Det känns som dyrbara minuter och jag förbereder noga. Vad skall jag säga i år?

Vi är på väg till Betlehem och den lilla stadens namn betyder som bekant ”Brödhuset”. Vägen dit går via den ”lilla fastan”. All askes bör vara måttlig, sund och frivillig. Doft av saffran och pepparkakor behöver inte bannlysas. Likväl – utan hunger söker vi inte och hittar inte fram till brödhuset. Låt det vara ett ledljus under adventsfastan – att vi behöver känna in vår hunger. Som så ofta gäller orden att ”less is more”. Det kan gälla mat, pynt, presenter och kanske även bjudningar. I episteltexten för den första söndagen i advent råder Paulus: ”Ha inte så mycket omsorg om det jordiska att begären väcks”. (Rom. 13:14) Inför de anstormande begären just denna tid är det klokt att bestämma sig lite i förväg var vi vill ha våra skatter och därmed vårt hjärta. Kärleken hjälper oss. Den kärlek som gör att vi kan urskilja vad som är väsentligt. (Fil. 1:9)

Fasta handlar inte sällan om att avstå det som visst kan vara bra, för det bästa. Att mista för att vinna. Det är en utmaning att just i jultid byta skepnad från Marta till Maria. (Luk. 10:38-42) Under flera år har jag i adventstid praktiserat en enkel andlig övning som blivit till hjälp. För varje ljus i adventsstaken, ber och mediterar jag vecka för vecka över den kommande frälsarens namn som det heter i Jesaja 9:6. ”Hans namn skall vara: Underbar i råd, Våldig Gud, Evig Fader,

Fridsfurste". (1917 års översättning) Allt kan omslutas av ängelns ord till Maria vid bebådelsen: "Du skall ge honom namnet Jesus". (Luk. 1:31)

I närvaron av Namnet kan man våga framkalla även de svåraste av bilder. I ett TV-reportage såg jag en liten pojke, tillhörande folkgruppen Rohingyer, i ett flyktingläger i Bangladesh. Han var kanske 10 år och han försökte kränga på sin lillebror en tröja. Föräldrarna var båda döda, meningslöst och våldsamt dödade. Pojkens ord går inte att glömma: "Jag kan aldrig ersätta mamma, men min lillebror behöver mycket omsorg. Jag skall ge honom så mycket jag kan". Åt vilket håll skall man titta som vit och privilegierad västerlänning? Kyrie eleison.

Jag läste i min dagstidning om en slavauktion i Libyen. Flyktingar har blivit handelsvara. Hur skall man be för offer och förövare? "Herre, förlåt dem. De vet inte vad de gör".

Kanske vågar vi i Namnets närvaro plocka fram det ljusskygga även ur vårt eget liv. Vi behöver ljus i december, men också mörkret kan vara en gåva. Inte sällan är det där stjärnan tänds, den som leder vilsna vandrare hem.

Hungern leder oss till Betlehem och vad bär den för namn? Jag tror att vi på djupet hungrar efter en gemenskap där gammal surdeg är utrensad och vi kan fira högtid med "renhetens och sanningens osyrade bröd". (1 Kor.5:8) Många av oss längtar efter att dofter skall blandas från världens alla hörn, att olika språk skall surra i luften. Allt annat är ovärdigt krubban i Betlehem. Det var som bekant ingen enhetlig skara som hyllade barnet den första julnatten. En gammal julsång duger väl som bön: "Du ende som ej skiftar om, min Herre och min Konung, kom. Till hög, till låg, till rik, till arm, kom glad och hjärtevarm." I den församling där jag tjänar som pastor fanns det för tio år sedan i stort sett bara infödda svenskar. Idag är vi fjorton olika nationer. Det är svårt och underbart och vi hittar bröd hos varandra.

Vi hungrar efter att få häpna och förundras. I min nära släkt förvaltar vi just nu gåvan av två nyfödda barn. Jag håller dem ibland i min famn och försöker förstå att så höll Maria (och säkert Josef) Guds son. Så ömtålig, som ett barn där fontanellen ännu inte växt ihop, blev Gud. Vilka ofantliga risker den stora kärleken tar. Tänk om vi hade tappat Gud i det hårda och kalla stallgolvet. Vilken sång skall vi välja ur den rika skatten av julpsalmer? "Han tårar falla skall som vi, förstå vår nöd och stå oss bi, med kraften av sin Andä".

Förundran är granne med sann tillbedjan och jag tror att vi hungrar efter det, att knäböja i den smutsiga halmen bredvid fattiga herdar och vise män som rest långt för att få vara där. Det finns god hjälp igen i julens psalmer. Låt oss börja med

”Förunderligt och märkligt, omöjligt att förstå” och gå vidare till, ”O, kom låt oss tillbedja.”

Rätt och slätt, även i det land där skolbarnen får gå till kyrkan på julavslutning, bara man inte ber en bön – finns en hunger efter tro.

I den rika boken *Källor* skriver Olivier Clément om de icke-troende: ”Kristus är nära dem, de följer honom ofta utan att själva veta om det, när de utövar rättfärdighet, gör gott mot nästan och anar något av mysteriet genom kärleken och skönheten. Kristus uppenbarar sig tillfullo för dem i deras dödsstund, han låter dem sjunka in i en stor värme, en stor härlighet. Säkert måste han vänta under långa år av hårdhet och andlig okänslighet för att återfinna det lilla barnet, sårbart och förundrat.”

Det är gott och väl om det sker till slut, men innan dess, där hårdhet och andlig okänslighet stänger vägen – finns det ingen chans till öppning? Om någonstans, så är det väl inför barnet i Betlehem.

Låt oss då hålla Jesusbarnet tätt intill vårt eget hjärta och låt oss sedan ge detta barn vidare, även till den som osäkert och med fumliga händer tar emot. Kärleken tar risker, stora risker.

”Bär vi barnet i vårt hjärta, blir vi bot för världens plåga. Gud är hos oss, ljus i natten, för att hjälpa oss att våga.”(Ylva Eggehorn)

”Välsignad vare Han som kommer i Herrens namn”.
Välsignad du som väntar på Honom.

Horla den 28 november 2017

Liselotte J Andersson

***

Ny tid för söndagens mässa

Under höstens gång vi funderat och samtalat kring frågan om tiden för söndagens mässa i Slottskapellet Bjärka-Säby. Den ursprungliga tiden är kl. 8 men sedan några är tillbaka har den förlagts till kl. 8.30. Vid varje typ av förändring behöver man bli klar över de fördelar och nackdelar som ett beslut kan leda till. När vi nu har haft möjlighet att grundligt samtala om frågan i den gudsjänstfirande gemenskapen såväl som i rådet och styrelsen har vi nu landat i att från och med

det nya kyrkoårets inträde Första Advent återgå till att fira söndagens mässa kl. 8. De tyngst vägande skälen som ligger till grund för beslutet är att det ger dem som tillhör församlingar i närheten av Bjärka-Säby bättre möjligheter att fullt ut dela gudstjänstgemenskapen i såväl Kommuniteten som i församlingen. De gästade predikanter och celebranter som samma söndag verkar i en förmiddagsgudstjänst efter morgonmässan hinner både dricka kaffe och samtala en stund innan de åker vidare. Husfolket ges bättre möjlighet att med jämna mellanrum kunna delta i Sionförsamlingens gudstjänster vilket är mycket betydelsefullt. Ett annat skäl är att Östgötatrafikens busstider glesats ut och ändrats vilket är särskilt olyckligt de många tillfällen då söndagens mässa avslutar retreaterna på slottet. Det är förstås inte det bästa att gå ur tystnaden och retreaten genom att i hast äta frukost för att skynda till bussen. I alla dessa fall gör den extra halvtimmen stor skillnad. Vi hoppas att den här förändringen inte skall innebära ett allt för oöverstigligt hinder för dem som hellre sett att vi valt den senare tiden.

När vi nu går in i adventstiden är min bön att du på nytt och igen skall få bereda dig för mötet med "ett nyfött barn, av evighet Gud" (ur Romanos Julhymn).

Guds frid

